

MNĚ TAKY NĚKDO UMŘEL

Říct si o pomoc
není ostuda, ale síla

CESTA

DOMŮ

V pokoji je slon.

Je zavalitý a obrovský, takže se skoro nedá obejít.

Přesto se kolem něj pokaždé nějak protáhneme

a říkáme přitom. „Jak se máš?“ a „Díky, jde to.“

A tisíc podobných prázdných frází.

Mluvíme o počasí.

Mluvíme o práci.

Mluvíme o všem možném – jen o tom slonovi ne.

V pokoji je slon

Všichni o něm víme.

Mluvíme spolu – a myslíme přitom na něj.

Neustále nám leží na mysli.

Je to totiž opravdu hodně velký slon.

Všechny nás zranil.

Jenže my o slonovi v pokoji nemluvíme.

Prosím, vyslov její jméno.

Prosím, řekni ještě jednou „Barbara“.

Prosím vás, pojdme si povídat o tom slonovi v pokoji.

Protože když budeme mluvit o její smrti,

třeba dokážeme mluvit i o jejím životě.

Mohu před vámi vyslovit jméno Barbara,

aniž byste odvrátili tvář?

Protože jestli ne, tak jste mě tu nechali

samotnou...

v pokoji

se slonem....

Terry Kettering

Ahoj,

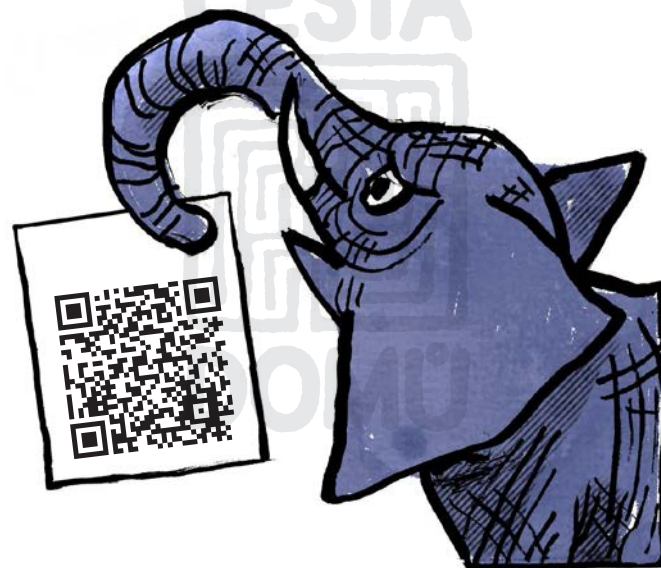
tak už to taky víte.

I když o vás nevím vůbec nic, přeci jen máme něco společného. Přišli jsme o někoho, na kom nám záleželo, koho jsme milovali. A ta osoba tu už není, tedy ne fyzicky. Je už jen v našich myšlenkách a vzpomínkách.

Pro mě to byl šok, když mi bylo řečeno, že člověku, který mi dal život, už léčba nepomáhá. Bylo mi 16 let. První věc, co jsem na to řekla, byla otázka: „Jak dlouho?“

Táta zemřel za dva měsíce od chvíle, co jsme se to dozvěděli. Sice mu už nebylo pomoci z té nemoci, ale přeci jen jsme pro něj mohli něco udělat. Užít si spolu ten čas, když tu ještě s námi je.

Měli jsme tátu doma. Moc to pro něj i pro nás (já, brácha a máma) znamenalo. Tátovi i nám byli oporou nejen blízcí a přátelé, ale také domácí hospic. Hospicem nabídnutou a poskytovanou pomoc jsme přijali.

Měla jsem slona v pokoji.

A občas přijde na návštěvu.

Ale já ho už nevidím jako slona, vidím ho taky jako kus cesty, kterou jsem prošla, jako studnu, ve které jsem byla na dně a po žebříku jsem lezla krůček po krůčku, až jsem vylezla ven na světlo.

Nedostala jsem se z toho sama. Říct si o pomoc a nechat si pomoci není ostuda, ale síla. Mně pomohli kamarádi, rodina a hlavně odborníci, kteří jsou přímo specializovaní na to podpořit lidskou duši.

Slon, který ke mně občas chodí na návštěvu, už není strašidelný, je to krásné zvíře mojí velikosti. A dá se s ním i hezky povídat. Přichází, když vzpomínám a pláču, ale i když se moje slzy netýkají jen ztráty táty.

Slon je vlastně takový symbol štěstí. Asi je zvláštní si říkat, jaké štěstí po smrti blízké osoby? Ale štěstí je to, když nám může někdo pomoci k tomu, abychom zase měli úsměv na tváři a dokázali se za sebe bít.

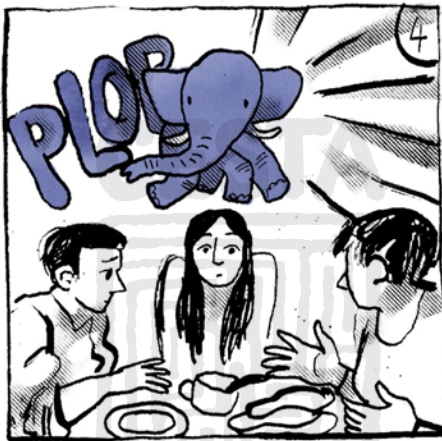
Pak můžeme být na sebe pyšní. A oni to vidí. Ptáte se, kdo to vidí?

Můžou to vidět příbuzní, přátelé a lidi kolem, že máte více dobrých dnů než těch špatných. Ale vidí to hlavně ti, kteří nám tak strašně chybí. I když už tu fyzicky nejsou, posouvají nás pořád dopředu.

Nikdy bych nečekala, že bude tak příjemné být v rukou odborníka. Člověk si myslí, že když je na dně, že se v tom bude tak nějak plácát sám.

Pro mě žebřík ze studny byla pomoc terapeutky a psychiatra. Nikdy by mě nenapadlo, že je budu potřebovat. V 16 letech? Říkala jsem si, že to není možný. Pomohli mi v těch nejtěžších chvílích a slíbili, že se budu jednoho dne zase smát. A víte co? Vážně to tak je. Opravdu se zas směju a zas žiju jako normální student střední školy.

Bára K.

Napsala Bára K.
Zpracovaly Gražina Kokešová Kleinová a Jindřiška Prokopová
Báseň *Slon v pokoji* (*Elephant in the Room*) napsala Terry Kettering v roce 1989, in: Grollman, Earl A. *Slon v pokoji*. Praha: Cesta domů, 2021, překlad Lenka Kapsová
Komiks Kristýna Plíhalová
Odpovědná redaktorka Adéla Procházková
Grafická úprava a sazba Studio Designiq
Tisk H. R. G. spol. s r. o.
Vydala Cesta domů
© Cesta domů, 2022
www.cestadomu.cz

Cesta domů poskytuje své služby mimo jiné díky finanční podpoře nadací, hl. m. Prahy, některých státních institucí a díky darům sponzorů a mnoha velkorysých a obětavých lidí.

Leták byl vytištěn za finanční podpory
Ministerstva zdravotnictví ČR. Děkujeme.

CESTA DOMŮ

MŇĚ TAKY NĚKDO UMŘEL

Říct si o pomoc
není ostuda, ale síla

CESTA
DOMŮ

